

Când a luat Petru cuvântul

Viorica Mariniuc

Motto: „«Doamne», I-a zis Petru, «de ce nu pot veni după Tine acum? Eu îmi voi da viața pentru Tine. »” Ioan 13:37

Tainic se-nălța cântarea,
Ca în ultimul său zbor
Și-ascultând înfiorarea,
Sfredelea-n tăcere zarea
Muntele Măslinilor.
Înnegriți de uscăciune,
Norii înveleau pământul
Când, cu gândurile bune,
Pe-ale neștiinței strune,
Petru a luat cuvântul.

— Doamne, eu n-am să Te las!
Doar mă știi de-atâta vreme -
Nu m-am depărtat un pas,
Nici n-am ascultat vreun glas
Care-alături să mă cheme.
— Doamne, sigur că nici noi,
Ucenici ai Tăi, știi bine
Nu ne vom uita 'napoi;
În triumf sau în război,
Vom sta strâns lipiți de Tine.

— Eu sunt - „piatră”, Ți-amintești?
Zise Petru supărat;
Doamne, ce s-a întâmplat,
Pentru ce Te chinuiești?
Pentru Tine-am să mă bat
Și-am să lupt cu toți dușmanii!
Iar de-o fi să mă sfârșesc,
Ai să știi cât Te iubesc.
Uite și la ei, sărmanii
Ucenici, cum Te privesc!

Se-auzea potop de fiare,
Pregătiri pentru izbândă,
Pe când firea cea plăpândă
Nu știa că-i muritoare
Și dușmanul stă la pândă.
Picau pleoapele de somn...
Mai veghea doar îndurarea

Și iubirea, și iertarea,
Toate într-un singur Domn,
Hotărât să dea salvarea.

Mai dormea Adam, strămoșul
Care-a condamnat pământul,
Liniștit, dormea cocoșul
Când a luat Petru cuvântul.